

DE TAS

Een klassieke dokterstas, of toch een hipper variant? Wat zegt de tas eigenlijk over de dokter? En wat zit er in die tas? Huisarts Käthe de Jong markeerde haar overstap naar het huisartsenvak met een mooie tas.

TEKST: BERBER BIJMA / FOTO: BAS JONGERIUS

‘De overstap naar huisarts wilde ik markeren met een mooie tas’

Wie? Käthe de Jong (60)

Huisarts sinds 2011

Hoe en waar? Praktijkhouder in een duopraktijk in Workum

‘Door een promotieonderzoek rolde ik in de gynaecologie en verloskunde. Een prachtig vak, maar uiteindelijk werd ik er toch niet gelukkig van. Het werd een lange zoektocht naar wat ik dan wel wilde. Totdat op een gegeven moment binnen een paar weken de kwartjes vielen. “Waarom word je geen huisarts?” vroegen meerdere mensen me. Ik was 45 toen ik de huisartsopleiding ging doen – achteraf een hele goede keuze. Die overstap wilde ik markeren met een mooie tas.’

‘Een dokterstas is toch een soort statussymbool. Ik wilde liefst een beetje bijzondere tas, maar dat lukte eerst niet. Ik stond op het punt om dan maar een gewone, klassieke dokterstas te kopen toen ik deze tegenkwam. Er zit een patroontje

in dat aan slangenleer doet denken, maar dat is het volgens mij niet. Wel echt leer trouwens. Patiënten zeggen nog regelmatig dat ze mijn tas zo mooi vinden.’

‘Afgelopen najaar heb ik een maand vrijwilligerswerk gedaan op Lesbos. Mijn tas bleef thuis. Meestal had ik alleen een stethoscoop, opschrijfboekje en telefoon bij me. Bepaald ontregelend voor iemand die niet graag misgrijpt. Meestal gingen we van de ene spreekkamer – een container – naar de andere en daar lag meestal wel wat je nodig had. Voor een visite – outreach noemden we dat – stond er een enorme EHBO-tas klaar. Je komt daar van alles tegen, van kleine dingen tot afgrijpselijke wonden. De eerste weken sta je te stuiteren van alles wat je ziet en meemaakt. Na een week of twee vond ik het op een bepaalde manier heerlijk om met zo weinig spullen rond te lopen. En na twee weken ga je je opvolger alweer inwerken omdat je bijna vertrekt.’ ¶

Je zou mijn tas een georganiseerde chaos kunnen noemen. Ik heb er kleine tasjes in. Blauw is voor als mensen gaan hemelen, rood voor bloedspoed en groen voor de rest. Daar zitten vooral verbandmiddelen in en bijvoorbeeld hulpmiddelen om hechtingen te verwijderen. Los in de tas staat een flexibel rieten mandje met allerlei spullen die anders los door de tas gaan zweven.

Ik wil mijn dag niet door knulligheden in de soep laten lopen, dus ik wil niet misgrijpen. Ik heb altijd een oplaadsnoetje bij me en migrainepillen – ik ben migrainepatiënt. Vroeger ook lippenstift, maar daar ben ik van afgestapt. Daar maakte ik vroeger weleens grapjes over als een mannelijke collega zei dat ik zo’n grote tas had: ‘Ja, maar jij hoeft geen lippenstift en tampons mee!’

Dit etuitje heb ik op Lesbos gekocht. Het is gemaakt door vluchtelingen, van oude bootjes waarmee ze de oversteek hebben gemaakt. Ik heb nu mijn spuiten en naalden erin. Een kostbare herinnering aan mensen die het met veel minder moeten doen dan wij in Nederland.